І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 — 434-0237, 434-0807 — УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125 — УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 128. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 11-го ЛИПНЯ (JUNE) 1972 No. 128. VOL. LXXIX.

ВІДБУВСЯ СВІТОВИЙ З'ЇЗД ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ

НА ВІДВІДИНАХ В УНС І „СВОБОДІ". Відбувши успішний Світовий З'їзд Ветеранів Українського Резистансу, поодинокі члени новообраної Команди та учасники З'їзду скористали із свого перебування в околиці та минулого тижня відвідали приміщення Головної Канцелярії Українського Народного Союзу і „Свободи", обмінюючися думками з головними екзекутивними урядовцями УНСоюзу та редакторами „Свободи" про З'їзд та деякі актуальні справи УНСоюзу і „Свободи" відвідали пані: Надія Каркоць, Марія Пундик, Анастазія Фурманець, Орися Каркоць та Оля Пундик і панове: проф. Юрій Пундик, генеральний секретар новообраної Команди СВУР сотник Дмитро Фурманець, зв'язковий старшина Команди сотник Михайло Каркоць, головний комендант СВУР сотник Іларіон Поліщук та наймениці Наталочка і Оля Каркоці. Усіх їх і видно на цій фотознімці разом з головним касиром УНС пані Уляною Дягук, заступником головного предсідника Володимиром Сохапом та головним секретарем д-ром Ярославом Падохом. Головний предсідник Иосип Лисогір у тому часі був на відвідинах пошкодованих гураганом членів УНС у Вілкс-Беррі

Лігайтон, Па. (М. В.). — Заповіджений Головною Командою в Ню Йорку Світовий З'їзд Ветеранів Українського Резистансу відбувся в днях 1, 2, і 3-го липня 1972 р. на Оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Па. Скликанням З'їзду займався окремий Комітет, очолений сот. І. Поліщуком, секретарем Д. Фурманцем, організаційним референтом Т. Бак-Бойчуком та фінансовим референтом Т. Сущинком. На З'їзд прибули побратими з рядів українських партизанів, які вже на початку 1941 р. створили Поліську Січ під проводом команданта Отамана Бульби-Боровця, яка стала основою Української Повстанської Армії (УПА) під час другої світової війни. Тридцять літ чекали вони на цю Побратимську Зустріч.

З'їзд на зміну проводили Т. Бак-Бойчук, сот. І. Поліщук та сот. М. Каркоць. Молитву відмовив о. протопресвітер Нестор Столярчук. До почесної Президії запрошено творця і головного отамана Поліської Січі — УПА

(Продовження на стор. 3-ій)

КОРОТКІ ВІСТКИ

Понеділок, 10 липня 1972

ПОСИЛЕНЕ БОМБАРДУВАННЯ американськими літаками мілітарних об'єктів і комунікаційних ліній в Північному В'єтнамі протягом чотирьох місяців, починаючи від квітня цього року, мало більше успіху, як таке ж бомбардування за президента Джансона, продовжуване продовж цілого року. Так твердять американські летуни, які беруть участь в налетах на Північний В'єтнам. Тепер американське летунство має більше свободи рухів й обирання у бомбардуванні восннноважливих об'єктів. За през. Джансона засяг бомбардувань був дуже обмежений.

НА ВКАЗІВКУ ПРЕЗИДЕНТА РИЧАРДА НІКСОНА Федеральне Авіаційне Управління видало розпорядження про суворę перевірку пасажирів на всіх летунських лініях типу „шаттел", які перевозять людей від одного міста до іншого й знов повертаються до того ж міста. Найбільше це розпорядження стосується ліній, які перевозять пасажирів між Ню Йорком, Бостоном і Вашингтоном, Д. К., а також авіоліній Пасіфік Савтвест у Каліфорнії і Савтвест Ерлайн у Тексасі.

ВАТИКАНСЬКИЙ СЕКРЕТАРІЯТ ДЛЯ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЄДНОСТИ проголосив нові інструкції в справі уділювання св. Причастя, в яких дозволяється на уділювання католицьким священиками св. Причастя також вірним інших віроісповідань, зокрема ж протестантам і православним, але під умовою, що ті, хто приступає до Причастя, повністю поділяють віру в католицьке вчення про Евхаристію.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ВІЛЛІ БРАНДТ найменував дотеперішнього міністра оборони Гельмута Шмідта на становище міністра економіки і фінансів. Був найменований Шмідт після відходу Карла Шіллера, який зрезигнував у зв'язку з рішенням більшости західньонімецького кабінету встановити контролю над припливом чужих валют. Становище міністра оборони зайняв в уряді Георг Лебер.

ГЕНРІ КІССІНДЖЕР, головний дорадник Білого Дому для закордонних справ, повернувшися з поїздки до Азії й Европи, заявив, що є деякі дані на те, що Північний В'єтнам готовий до „поважних переговорів" з метою закінчення війни. Переговори мають початися вже цього тижня у Парижі. Після звіту през. Ніксонові в Сан Клементе про висліди своєї поїздки, Кіссінджер ствердив, що погодилися в'єтнамські комуністи на відновлення переговорів після довготривалих секретних переговорів і що головною справою до вирішення буде створення коаліційного уряду в Сайгоні.

ДЕМОКРАТИЧНІ І РЕСПУБЛІКАНСЬКІ ЛІДЕРИ ПАЛАТИ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ ЗСА, Гейл Боггс і Джеральд Р. Форд, повернувшися із подорожі до комуністичного Китаю, заявили, що керівники комуністичного Китаю — за їхнім спостереженням — не бажали б собі повного виведення американських військ з-над Пацифіку і Південно-східньої Азії, бо це збільшило б силу і вплив Совєтського Союзу в цих просторах, як також загрозу московської агресії проти Комуністичного Китаю.

ОСТАННІ ЗМАГАННЯ ЗА ГОЛОСИ ДЕЛЕГАТІВ ПОПЕРЕДИЛИ ВІДКРИТТЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ КОНВЕНЦІЇ

Написав: М. Сосновський

Маямі Біч, Флорида. — Останні змагання поодиноких кандидатів здобути голоси делегатів попередили відкриття Демократичної конвенції в понеділок, 10-го липня. Щойно в п'ятницю, 7-го липня, в пополудневих годинах у готелях Маямі Біч, відведеного на цю конвенцію, почалося помітне оживлення. Не зважаючи на горяч (близько 90 ступенів Ф.), біля Конвенційної залі, а також біля таких готелів як Фонтейнбло, де приміщується головна кватира Демократичної партії на чолі з її головою Лоренсом О'Брайоном, можна зустрінути делегатів і гостей, які спеціально прибули на конвенцію. Ключеве питання, яке в п'ятницю найбільше турбувало партійних керівників, стосувалося справи розгляду Найвищим Судом судового рішення щодо делегацій з Каліфорнії, якої Верифікаційна комісія не признала МекГовернові а також щодо делегації з Чикаго під проводом посадника Дейлі.

Увечері ця справа була з'ясована: Найвищий Суд уневажнив рішення Апеляційного Суду, визнавши, що це є внутріпартійна справа і вона повинна бути вирішена самими делегатами на конвенції, а не судом. Для МекГоверна, який вже — після рішення Апеляційного Суду — розраховував на повну перемогу на конвенції, рішення Найвищого Суду було серйозним ударом. Загально вважають, що впродовж 2-х передконвенційних днів МекГоверн зробить максимум зусиль, щоб з'єднати собі делегатів, які досі ще не зобов'язані, зглядно, які до нього тяготіють. У всякому випадку, МекГовернові бракує ще понад 300 делегатів, щоб дістати номінацію при першому голосуванні.

Рішення Найвищого Суду роз'єснило у якійсь мірі горизонт для Гомфрі і Мескі, а також для Воллеса—трьох кандидатів на президента, які прибули до Маямі Біч в п'ятницю по полудні. Всі три вони творять тепер коаліцію, яка має „стримати" МекГоверна і не допустити до його номінації. Чи це їм вдасться — буде видно в понеділок увечері, коли буде вирішуватися остаточно справа каліфорнійської делегації. Є думка, що у випадку, коли МекГоверн програє своє змагання за делегатів з Каліфорнії, тобто, коли конвенція затвердить рішення Верифікаційної комісії, то його вигляди дістати номінацію, не зважаючи на число задекларованих за ним делегатів, дуже мінімальні.

Активізація протестних груп

Ще на початку минулого тижня багато говорилося тут, що найближчими днями до Маямі прибудуть тисячі молодих активістів. Для такої можливости готувалися: міська поліція, відділи Національної гвардії, а навіть військові частини. Відділи Національної гвардії заняли стратегічні місця в районі Конвенційної залі, відгороджуючи її від недалекого парку Фляміґо, яке місто передало до користування молодіжним групам, визначивши цей парк як „місце вільних промов і демонстрацій". Федеральні військові частини зосередилися з казармах недалекого містечка Гомстед.

Сподівання на тисячі молоді поки себе не виправдало. Увечері в п'ятницю 7-го липня у парку Фляміґо не було більше як дві сотні гіпісів, їпісів і зипсів з додатком дуже нечисленної групи „В'єтнамських ветеранів проти війни" та „Асоціяції за мир буддистів". Молоді учасники примістилися у шатрах, а то й просто на траві в тіні дерев. Для їх диспозиції є невелика харчівня, санітарні влаштування тощо. Заповідали, що головна маса демонстрантів прибуде в неділю-понеділок, тимбільше, що власне на понеділок

(Закінчення на стор. 3-ій)

Підготовляються до відзначення Тижня Поневолених Націй

Ню Йорк. — У неділю 16 липня і в середу 19 липня у Ню Йорку українці та представники інших Поневолених Націй в СССР і країнах-сателітах відбуватимуть масові демонстрації, походи й маніфестації для відзначування урядово проголошеного в ЗСА Тижня Поневолених Націй. Комітет Об'єднаних Українсько - Американських Організацій великого Ню Йорку, під керівництвом адв. Р. Гуглевича, закликає все українське громадянство, у тому й українську молодь, взяти якнайчисленнішу участь у відзначенні ТПНації, щоб так запротестувати проти поневолення України та її націй Москвою.

У неділю 16 липня о 9-ій ранку українські учасники зберуться на площі біля готелю „Плаза", на розі 5-ї евню і 59 вулиці, о 9:30 перейдуть до катедри св. Патрика окремою групою з українськими прапорами, о 10-й г. — Богослуження, яке відправить Владика Василь Лостен при співучасті Кардинала Теренція Кука, співатиме хор під диригуванням мґр-а М. Добоша з Ньюарку. О год. 11:30 — похід по 5-й евню до Центрального Парку, до Бендшелл при 72-й вулиці, де о 12 г. дня відбудеться маніфестація.

У середу 19 липня о год. 6-й вечора на розі 67 вул. і Лексінґтон евню відбудеться протестаційна демонстрація перед будинком місії СССР до ОН, перед чим у Сіті Голл буде проведена церемонія проголошення Тижня Поневолених Націй.

У Німеччині помер д-р Чтібор Покорни, співробітник АБН

Мюнхен. — Представник Словацького Відділу в Антибольшевицькому Бльоці Народів д-р Чтібор Покорни несподівано помер 28 червня 1972 р. Народився в 1917 р. на Словаччині в Філяково, закінчив академічні студії в університетах Праги та Братіслави, під час війни в лавах словацької армії був поручником, по війні на становищі політичного емігранта тісно співпрацював із АБН. Д-р Ч. Покорни був головою Суспільного Представництва Словаків у Зах. Німеччині і керівником Словацького Визвольного Комітету. Він був теж активним у міжнародних організаціях, зокрема виконував функцію генерального секретаря спільноти Праці Чужинецьких Біженців у Німеччині та членом екзекутиви Спілки Вільної Преси. Д-р Чтібор Покорни був відомим журналістом, друкував свої статті в словацькій пресі, в англомовному „АБН - Кореспонденс" та в німецьких періодичних виданнях. Українці втратили одного із своїх вірних випробуваних приятелів.

Совєтський Союз закупив у ЗСА збіжжя за 750 мільйонів долярів

Вашингтон. — През. Ніксон сповістив, що совєтський уряд підписав в імені СССР договір із З'єдинаними Стейтами Америки про закуп збіжжя — пшениці, жита й іншого зерна — на суму 750 мільйонів долярів. Має відбутися трансакція цього продажу протягом трьох років. В урядових колах визначають що збіжжеву трансакцію, як найбільшу в історії торговельних взаємин між двома країнами. Повідомлення про цю трансакцію передано рівночасно із Білого Дому у Вашингтоні і з вакаційного Білого Дому в Сан Клементе в Каліфорнії. Повідомляючи про це, секретар сільського господарства Ирл Л. Буц заявив, що на його думку сума закупу перевищить 750 мільйонів долярів. У підписаному договорі ЗСА погодилися признати Совєтському Союзові кредити від спеціальної кредитової корпорації Департаменту сільського господарства. Ці кредити не мали б перевищувати суми 500 мільйонів долярів. В найближчому часі поїде до Москви секретар торгівлі ЗСА Пітер Г. Пітерсон для устійнення усіх заходів зв'язаних із перевозом закупленого збіжжя до СССР. Під час переговорів мала б бути заторкнена також справа совєтського задовження в рамках „Ленд-ліз"-у тобто за доставлені Америкою зброю, воєнні матеріяли і харчі під час Другої світової війни, що за них ЗСА вимагають 1.3 більйона долярів, а Москва погоджується на 170 мільйонів долярів. Буде купувати Совєтський Союз збіжжя на приватному ринку, здебільшого від великих американських збіжжевих компаній. Попередньо, восени 1971 року, Совєтський Союз закупив був у ЗСА кормового збіжжя на суму 150 мільйонів дол. і в 196-му році пшениці за 148 мільйонів долярів.

У Північній Ірляндії закінчилось хитке двотижневе перемир'я

Лондон. — Легально заборонена Ірляндська Республіканська Армія повідомила у неділю 9-го липня про закінчення двотижневого перемир'я. Її речник заявив, що тепер розпочнеться нова „офензива". Ірляндська Республіканська Армія, ІРА, повідомила про таке рішення після того, як у Белфасті виникла перестрілка між її членами і вояками англійського війська. ІРА обвинувачує англійців у порушенні перемир'я „без жадного попередження". Скоро після проголошення початку новоборотьби, розірвалось щонайменше 7 бомб у Белфасті й Лондондеррі, під час обстрілу англійських вояків загинули шестеро цивільних ірляндців, між ними й 13-річна дівчинка. Троє англійських вояків були поранені. Власті в Лондоні побоюються, що в Північній Ірляндії може дійти до громадянської війни між католиками і протестантами. Між убитими знайдено тіло католицького священика. Раптове порушення перемир'я було несподіванкою для англійського уряду, який вважав, що вдалося замирити всі сторони й буде змога перейти до необхідних переговорів, щоб полагодити той довгий конфлікт.

Президія Секретаріяту СКВУ відвідала Верховного Архиєпископа

Рим. — В кінці червня ц.р. Президія Секретаріяту СКВУ відвідала Рим, де відбула своє чергове засідання, а в четвер, 29 червня, зложила візиту Його Блаженству, Верховному Архиєпископові Кир Иосифу Сліпому. В часі довшої розмови з Головою Української Католицької Церкви Президія Секретаріяту поінформувала Його Блаженство про свою працю, як також про загальну діяльність Секретаріяту, Рад і Комісій СКВУ, та порушила ряд справ, зв'язаних із проблематикою українського церковного і громадського життя. Верховний Архиєпископ прийняв дуже тепло й по-батьківському Президію Секретаріяту, яка зі своєї сторони заявила підтримку його шляхетних задумів і чинів.

Президія Секретаріяту СКВУ склала візити також Архиєпископові Кир Іванові Бучкові, о. монсеньйорові М. Марусину, Апостольському Візитаторові в Західній Европі, видатним чужинецьким церковним і світським особистостям, Протоархимандритові Атанасієві Великому, відвідала Український Католицький Університет і Малу Семінарію та відбула зустріч з д-ром Федорончуком, головою Української Громади в Італії.

Закінчився перший тиждень „Стежок культури" в Римі

Рим (Ірина Макарик). — Заходами пластового племени „Перші Стежі" 24 червня ц.р. від'їхала група 22 пластунок до цілого античного світу — до Риму. До групи входять дівчата з різних осередків Канади й Америки. Дівчата є учасницями пластового табору „Стежки Культури ч. 5" і рівночасно учасницями курсів Українського Католицького Університету. До команди табору входять: пл. сен. Наталка Соневицька — комендант, пл. сен. Л. Крупа — заступниця, пл. сен. Д. Турчан — бунчужна, ст. пл. Л. Боднар — писар, пл. сен. Л. Зєлик — скарбник.

Група від'їхала з Ню Йорку, де не тільки родина та знайомі прощали дівчат, але також Крайова Комадантка Пластунок ЗСА, пл. сен. Слава Рубель. Великий літак "Alitalia 747" щасливо перевіз групу до Вічного Міста. На летовищі Леонардо да Вінчі в Римі чекала українська привітальна делегація в складі Начального Пластуна д-ра Юрія Старосольського та композитора, викладача на курсах УКУ проф. І. Соневицького. Пластунок привітали букетом різнобарвних польових цвітів, назбираних з площі УКУ, членом Пластової Групи в Римі ст. пл. Тарасом Лончиною.

Учасниці перебувають в українській гостинниці при церкві св. Сергія і Вакха, в самому центрі античного Риму. Це стратегічне положення дозволяє їм пішки оглядати до пам'ятки старовини, як Форум Романум, Колісей і безліч прекрасних церков. Минулого тижня пластунки мали надзвичайно вмілих провідників — п-ні Дарію Маркусь з Риму і архітекта Радослава Жука з Монтреалю.

Гостинниця є під опікою Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Иосифа Сліпого, який часто відвідує це приміщення та відправляє Богослуження в церкві при гостинниці.

Програма дня розподілена так, що курси займають ці-

(Закінчення на стор. 3-ій)

УНС ВИАСИГНУВАВ ДЕСЯТЬ ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ ДЛЯ ПОВОДЯН, ЗАКЛИКАЄ ДО ПОЖЕРТВ; ДЛЯ ДІТЕЙ ПОТЕРПІЛИХ ВІДКРИТО ПРИМІЩЕННЯ НА СОЮЗІВЦІ

Джерзі Сіті. — Перевіривши трагічну ситуацію багатьох своїх членів, що потерпілі від спричиненої гураганом „Агнес" повені в районі Вілкс - Беррі в Пенсильванії, Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу негайно виасигнував з каси УНС $10,000.00 на найконечнішу першу допомогу потерпілим, звертаючись рівночасно до своїх Відділів і членів, щоб і вони зі свого боку складали пожертви на ту благородну ціль. Минулої суботи, 8-го липня, місцева радіостанція передала виголошений українською й англійською мовами заклик головного предсідника УНСоюзу до потерпілих, щоб вони зголошували свої шкоди до секретарів своїх Відділів, до голови Окружного Комітету Відділів УНС у Вілкс-Беррі п. Романа Дякова або безпосередньо до Головної Канцелярії. Рівночасно Екзекутивний Комітет УНС звертається до тих своїх потерпілих членів, які втратили в повені свої доми та не мають відповідних приміщень і мають дітей у віці від 6 до 12 років, хлопців і дівчат, що вони можуть — у порозумінні зі секретарями своїх Відділів, п. Дяковим чи Головною Канцелярією — вислати цих дітей до дитячих таборів цілком безконтовно. Допомогова акція розгортається і вона охопить також тих членів УНСоюзу, що потерпіли від гурагану в околиці Елмайри нюйоркського стейту.

УНС ПРИЗНАЧИВ $10,000.00 НА СТИПЕНДІЇ ДЛЯ 36 ПОТРЕБУЮЧИХ СТУДЕНТІВ

Джерзі Сіті. — Виконуючи рішення Головного Уряду, Головний Екзекутивний Комітет признав $10,000.00 на стипендії для 36 потребуючих, здібних студентів-своїх членів. Найвищу стипендію в сумі одної тисячі долярів признано визначному студентові славістичних наук в Манітобському університеті, Орестові Мартиновичеві. Другу щодо висоти стипендію в сумі $700.00 признано такому ж визначному студентові політичних наук в Іллинойському університеті, Богданові Футалі. Стипендії в сумі по $400.00 одержали: Андрій Байрак, Ярослав Дідюк, Роман Нові і Уляна Шумська. Стипендії в сумі $300.00 одержали: Квітка Цісик, Богдан Домарацький, Христина Геленканич, Марта Гаврилюк, Олександер Кудрик, Осип Мицик, Віктор Мушинський і Ляриса Садівська. Стипендії в сумі $200.00 одержали: Олена Бабич, Ірина Дворська, Віктор Грегор, Гарвей Гнатюк, Іван Городиський, Лев Іваськів, Марта Кандюк, Марта Кічоровська, Дорін Кнігніцька, Любов Левицька, Богдана Лужна, Анна Маслій, Мирон Мельник, Олесь Мотиль, Ірина Микитин, Андрій Припхан, Іван Рефт, Анна Слюсарчук, Дарія Стебельська, Ольга Захарків, Галина Залівовська та Ірина Зварич.

Приділюючи стипендії, Стипендійна Комісія й опісля Головний Уряд УНСоюзу керувалися насамперед потребами студентів, їхніми успіхами в науці та діяльною студій і їхньою активністю в українських студентських чи молодечих організаціях. Передумовою для одержання стипендії є щонайменше два роки членства в УНСоюзі.

Крім стипендій, 28 студентів одержали окреме відзначення за їхні успіхи в науці та їхню активність. Відзначені: Дарія Абрам, Христина Вілинська, Лідія Боднар, Марта Чайковська, Анна Черняк, Петро Дяченко, Осип Фокс, Орест Городиський, Джерзі Качор, Остап Кашуба, Люба Мазяр, Діяна Медвик, Оксана Павлівська, Юрій Павличко, Вікторія Папкевич, Марта Пришляк, Юрій Путинський, Ігор Раковський, Андрій Савицький, Олена Сліпець, Дарія Стець, Володимир Стефоний, Марія Стасюк, Джейн Стасишин, Адріяна Телішевська, Ірина Забітко, Валентина Грегор та Ліза Орисік.

На сторінках сьогоднішнього видання англомовного „Українського Тижневика" подані фотознімки та короткі інформації про всіх стипендистів. У чергових виданнях цього Тижневика будуть подані фотосвітлини і такі ж короткі довідки про почесно відзначених.

В УВУ почався новий семестер

Мюнхен (Н. Н.) — Згідно із пляном, розпочався тут 1-го липня новий Семестер в Українському Вільному Університеті. Багата інформація про УВУ у пресі, як теж безпосередній тісний контакт ректора із кандидатами на студії в часі його подорожі, спричинилися до того, що більшість зголошених на семестр студентів приїхали точно до призначеного речинця, і цей факт дав змогу Ректоратові надати відкриттю більше урочистий характер. Проф. д-р В. Янів привітав, в довшім слові, студентів і вказав на їх обов'язки на тлі завдань УВУ, які випливають з його традиції. Після того вступу студенти й кандидати отримали точні інформації щодо всіх вимог, зарахування досі вислуханих семестрів, докловіяльних та дипломових іспитів, ригорозів та дисертацій, тощо.

Друга частина ранку була призначена на першу лекцію проф. В. Янева, що в цім році читає два курси: „Соціологічна проблематика в творах „Шестидесятників" та „Українська духовість у творах видатних українських етнопсихологів". Першу свою лекцію присвятив проф. Янів проблемі традиціоналізму та поступу. Після викладу відбулася зустріч цьогорічних слухачів із ректором та Секретаріятом у товариській атмосфері, яка дуже характеристична для цілого стилю праці УВУ, коли то всі учасники семестрів та курсів творять згармонізовану спільноту.

З понеділка 3-го липня виклади вже тривають кожного дня по 6 годин. Крім продовження курсу проф. Янева, передбачені, як перші викладачі: д-р Арістід Вирста („Взаємовпливи української та західньої музики" — виклад буде ілюстрований численними прикладами із магнітофонної ленти); д-р УВУ — білорусинка О. Орехва („Янка Купала і Тарас Шевченко") та місцевий викладач д-р О. Вітоняк („Українсько-московські договори в 17 стол.")

УВУ не обмежується до авдиторного навчання у цьому семестрі, але організує

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issue combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У годині нещастя

Живе собі наш нарід у цій благословенній Америці на волі та в достатках і мало-кому на думку приходить химерність долі та крихкість щастя. Хто з наших людей у серці Пенсильвенії, що була в цій країні колискою нашого поселення, де живуть наші найстарші піонери, хто в районі Елмайри в стейті Ню Йорк міг припускати, що десь з Мехіко надлетить гураґан „Аґнес" і спричинить повінь, яка майже дослівно змис з лиця землі увесь їх доробок. Але так сталося. Несподівано тисячі наших добре загосподарьованих родин у цих районах залишились без даху над головою, часто тільки в тому, що мали на собі.

Ніколи більше й вимовніше не можна проявити зрозуміння химерности долі та крихкости щастя, як саме в нещасті, що трапилось іншим. В таких випадках ми завжди, в вдячности Господеві, що пощадив нас, та з любови до ближнього, повинні вчинити все можливе, щоб допомогти потерпілому. Треба признати, що наша українська громада в Америці записала вже не одну світлу сторінку своєї історії власне допомогою потребуючим. Після безприкладного допомогового руху для рятування скитальців по другій світовій війні, в останніх роках ми знову мали світлий приклад допомоги братові, коли жахливий землетрус навістив наших поселенців у Югославії.

Тепер ми стоїмо перед подібною проблемою вже, можна б сказати, у власному городі. Допомагали ми нашим братам чим і як могли в інших країнах, допоможімо ж і тим, що їх спіткало нещастя таки в нашому сусідстві.

Український Народний Союз, продовжуючи свої світлі традиції і в цьому відношенні та виконуючи свою статутову повинність, уже вжив далекойдучих заходів, щоб допомогти в першу чергу своїм членам. Виділивши на ту ціль десять тисяч долярів з власної каси, Головний Екзекутивний Комітет одночасно звернувся до всіх своїх Відділів і всіх своїх членів, щоб і вони щедрими пожертвами на допомогу нашим людям, які потерпіли від гураґану в Пенсильвенії і Ню Йорку, виявили у цій годині нещастя той братський дух, що був основою УНСоюзу і став його змістом та ціллю.

Не одна тільки Катинь

Цілих тридцять років королівський уряд Великої Британії прикривав своїм добрим іменем, як це стверджено в супровідному повідомленні до опублікованих тепер секретних документів з часу другої світової війни самого ж таки британського міністерства закордонних справ — один із найстрашніших злочинів в історії світу — вимордування московським НКВД 11 000 полонених старшин польської армії у Катині на Смоленщині в 1939-40 роках.

Не зважаючи на беззаперечні докази, на одержувані британським урядом вірогідні рапорти амбасадорів Велика Британія була примушена — з огляду на конечність „утримання єдности з альянтами", тобто і з Москвою — мовчати про відомі, зрештою, в усьому світі факти московського народовбивства. Самі спричинники катинської масакри — очолювані Сталіним керівники ЦК ВКП(б) і його ж ославленого НКВД — не тільки заперечували всі наявні й устійнені не тільки німцями, але й міжнародною комісією факти здійсненої ними масакри, але ще й намагалися перекинути цей злочин на Німеччину. В совєтських енциклопедіях, катинський злочин приписується німцям, мовляв, спричинниками масового розстрілу в Катині були „гітлерівські загарбники".

Були примушені представляти в такий же спосіб справу видавані у Варшаві до 1959 року польські енциклопедії, але в нових виданнях польські комуністи цю справу вже промовчують.

Треба признати, що британський уряд спромігся в цій справі на одне: він не дозволив катинським злочином обтяжити під час Нюрнберзького процесу список здійснених гітлерівським режимом злочинів, не зважаючи на те, що цього добивалася Москва. На розкриття і засудження катинського народовбивства погодився тільки 82-ий Конгрес ЗСА, покликавши в 1951 р. комісію для розгляду катинської справи, яка зібрала всі матеріяли і ствердила, що вину за катинську масакру не можна скидати на Німеччину, і що спричинником її московський НКВД.

У зв'язку з опублікуванням офіційних британських документів про Катинь, треба ствердити, що здійснювані Сталіним і його опрічниками масакри не обмежилися тільки польськими старшинами і вояками. Масовими могилами проведених ними масакр вкрита особливо Україна із її Вінницею, Львовом, Харковом, Дрогобичем, Надвірною, Дубном та багатьма іншими містами, де шаліли московські кати. Ламаючи печаті мовчання, також і про них мусить заговорити увесь світ, щоб добитися суду над народовбивцями, що й досі сидять у Кремлі.

Відхід Редактора

Невблаганна смерть пробила ще одну щілину у загрозливо прорідлих рядах працівників вільної української преси, вирвавши з них світлої пам'яті редактора Данила Чайковського. Ця втрата тим болючіша й дошкульніша, що вибитої нею прогалини не легко або й взагалі неможливо заповнити професіоналістом такого знання, таких чеснот, такого ідеалізму і такої трудящости, як ними визначався Покійний.

Однак, про редакторів, як і про полководців, кажуть, що вони ніколи не вмирають, вони тільки відходять. Для нас, його колеґ, не вмер і редактор Данило Чайковський. Він тільки відійшов, залишаючи нам і тим, що прийдуть після нас, велику спадщину, візію світлої мети та приклад, як ту спадщину збагачувати, а до мети прямувати. Бажання цей приклад наслідувати нехай буде і прощальним словом для редактора „Америки" Данила Чайковського від його колеґ з редакції „Свободи".

Книжкова Палата УССР

Книжкову Палату „УССР було засновано в Харкові в 1922 р., вона має завдання: „зберігати фактично всі без вийнятку видання, що вийшли в Україні за роки совєтської влади", включно до оголошень, музичних нот, листівок тощо. Бібліографи мають там щороку, за інформаціями з „Молоді України" з 27 червня 1972 р., опрацьовувати 200 000 видань. Тільки в 1970 р. там було зареєстровано 85 000 окремих назв публікацій, їх аналізують і „заносять відомості до відповідного розділу довідкової служби". Впродовж минулого року Книжкова Палата видала „близько 40 000 бібліографічних довідок".

В. С-ко

НОВА ЗАГРОЗА — „ЗОЛОТИЙ ТРИКУТНИК"

Щойно недавно вдарила на сполох світова преса в зв'язку з „відкриттям" нового і найбільшого в світі джерела постачання наркотиків для західнього світу, передусім З'єднаних Стейтів. Це — так званий „Золотий Трикутник", поросла джунглями територія, що розкинулась високо в горах на площі 60.000 квадратових миль поміж північно - східньою частиною Бірми, північною частиною Тайленду і північно-західньою Ляосу. Фактично не контролює цієї території жадний з урядів згаданих країн, а замешкують її гірські племена, приватні озброєні загони та зорганізовані партизанські комуністичні групи. Владу в своїх руках тримають тут великі землевласники, військові ватажки і — великих маштабів продуценти наркотиків.

В „Золотому Трикутнику" за приблизними обрахунками вирощують щороку 700 тонн опіюму - сирцю, з якого виробляють 50 відс. світової продукції героїни. В найближчих роках передбачається зріст його продукції до 70 відс. За один фунт опіюму можна купити тут свиню, за три фунти — коня. Віддавна опіюм є тут валютою, що заступає валюти трьох сусідніх держав.

У вміщеній в червневому числі „Рідерс Дайджесту" статті „Нова — і зростаюча — загроза наркотиків" її автор Чарлз Бонней пише:

„Останнього літа я відвідав цей район з американськими агентами для боротьби з наркотиками. Ми летіли понад багнистою рікою Меконґом. З правого боку я бачив Ляос, що є головним постачальником героїни для американського війська у В'єтнамі. Ліворуч розкинувся Тайленд, де плекання опіюму заборонено ще в 1958 р., але, не зважаючи на це, місцеві племена продукують його щороку до 200 тонн. Потім під нашим літаком з'явилась Бірма, де 60,000 фармерів продукують щороку понад 350 тонн опіюму.

Хто є промоторами в цій на найширшу скалю поставленій продукції і торгівлі наркотиками? Говорять про червоний Китай і Північний В'єтнам. Але Чарлз Бонней згадує ще дві групи: 6000 недобитків армії Чіянґ Кайшека, що від 1949 року оселилися в північній частині Бірми і — озброєні з ніг до голови — діють як посередники та транспортери опіюму, вирощуваного місцевими племенами; і ще активніша група — китайська „мафія", кілька родин, численні члени якої скуповуваний опіюм переробляють на героїну і вже в такому вигляді її експортують.

В останньому сторіччі торгівля опіюмом охоплювала в основному азійські країни, але протягом 1960-их років, коли наркоманія поширилася в ЗСА, продавці наркотиків для успішнішого продажу свого „товару" створили своєрідні злочинні синдикати. Свою діяльність розгорнули вони з особливою силою тоді, коли до Південного В'єтнаму стягнено із ЗСА сотні тисяч американських вояків.

Почавши від 1965 р., продуценти наркотиків в Азії створили для европейців на тому континенті нову їх форму, т. зв. „хаї" — сумішку курильного опіюму, морфіни і аспірини, що є найзагрозливішим для людського організму препаратом. Розмірно дешевий, він убиває наркомана протягом 12-18 місяців.

„Я бачив, — пише Ч. Бонней, — його жахливу дію у В'єнтіяні, столиці Ляосу, де курильні „хаї" займали цілу вулицю. Брудні, задимлені приміщення виглядали, як нацистські табори смерти, заповнені живими кістяками людей, здебільша азійтами, але також у значній мірі европейцями. Вони сиділи, безтямно втупивши очі в простір. Щопівгодини кожний із них підводився, щоб купити нову дозу спорошкованого наркотику, підігрівав його над свічкою в малій циновій чашечці і вдихав випари крізь паперову рурку.

Найбільший зиск продавцям наркотиків приносить героїна, яку транспортують вони через европейських посередників. Але складні процеси перероблювання опіюму на героїну вимагають досвідчених хеміків. Восени 1967 р. китайці імпортували групу таких високооплачуваних фахівців з Гонґ Конґу, Макао, Тайвані та Синґапуру і влаштували в „Золотому Трикутнику" потаємні лябораторії. Деякі з китайців вислали своїх синів студіювати хемію до високих европейських шкіл. І так, у цій глухій закутині під охороною найманої озброєної сторожі, ніким не контрольовані, крім „мафії" і партизанських ватажків, діють тепер 15-20 великих рафінерій.

Про одну з таких викритих ляоською поліцією і військом рафінерій майор МекБі, американський аґент для боротьби з наркотиками, заявляє, що коли вони прибули на місце, її власник-китаєць уже втік до Тайленду. Ця рафінерія була старанно замаскована в джунґлях і охоронялась озброєним важкою зброєю загоном китайців. Сусіднє селище тубільців було спалене. І сама рафінерія, збудована на бетоновій підлозі на площі 5000 кв. стіп, вже являла собою обвуглені руїни, переплетені покрученими в огні металевими рурами. За приблизними обрахунками тут могли продукувати щороку кілька тонн героїни.

Ці рафінерії виробляють спершу низькоякісну пурпурову курильну героїну, вживану азійськими наркоманами. Але з розвитком торгівлі появились високої якости наркотики в невеличких пакетах і під різними назвами: „Два Дракони", „Золотий Павук", „Олень і Кінь" — навіть „Лакі Страйк", з американською назвою. З при-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПЕРЕДВИБОРЧА СЕНСАЦІЯ У ФРАНЦІЇ

Париж. — Кожний читач „Свободи" в ЗСА має доволі передвиборчих проблем і сенсацій, включно з атентатами проти кандидатів. Атентатами Франція — дякувати Богу — не може похвалитися, але має сенсацію рішуче світового розміру.

Маємо на увазі домовлення між соціялістами, очолениими Міттераном, та компартією щодо „спільної програми майбутнього уряду", тобто — щодо можливости участи в спільному уряді, коли б вибори 1973 р. виграла „об'єднана лівиця".

Три роки тому, коли Міттеран очолив реформовану соціялістичну партію, до якої раніше не належав, він говорив про необхідність „єдности лівиці", маючи на увазі й домовлення з комуністами. Домовлення ширше, як було в 1968 р., що тоді стосувалось тільки спільних виборчих махінацій, а не постійної співпраці та ще й спільної програми, яка давала б підставу для створення спільного уряду й спільного ведення держави. А тепер саме таке домовлення заключено.

Сенсаційність його полягає в тому, що ще кілька тижнів тому Міттеран виразно заявляв, що компартія заперечує основи демократії, але... пішов на переговори, що стало темою багатьох фейлетонів у французькій пресі. І після переговорів він (уже в Відні) заявив, що справді вірить у можливість співпраці з комуністами, але в основному йому йшлося про „компетицію з комуністами", про спробу відібрати комуністам „вітер із вітрил": виявивши, що є змога спільно проводити „соціялізм", відібрати голоси компартії для соціялістів, що означало б усунення небезпеки диктатури, бо ніхто не сумнівається у демократичності соціялістів.

Але проблема ця для зацікавлених осіб стоїть в іншому світлі, ніж те, в якому хоче її бачити Міттеран. Якщо соціялісти погоджуються з комуністами щодо удержавлення банків та засобів продукції, то чому це мало б відірвати голоси від компартії в користь соціялістів, а не навпаки? У кожного француза є відчуття, що може компартія і не має рації, але має силу. Коли ж на її „рацію" згідні й такі демократи, як соціялісти, коли Міттеран повірив у „демократичні наміри компартії", то чому хтось мав би віддавати голос за слабшого, а не за сильнішого? А міцність компартії в останніх виборах була дуже виразна: вона мала на 800 тисяч голосів більше, як соціялісти Міттерана.

І тут лежить сук справи.

Міттеран заграв на небезпечну карту. Не з наївности, а з бажання грати і виграти. Безперечно, наведена вище комбінація Міттерана має якусь рацію. Але її заперечує інша рація: союз із соціялістами вивів компартію з ізоляції, в якій вона опинилась давно, а зокрема після окупації Чехо - Словаччини.

Це одне. А друге — компартія являє у Франції дуже реальну силу, збираючи завжди коло 25% голосів. Її організованість, маневровість і дисциплінованість ніколи не підлягали сумніву. А коли так, то хто повірить, що соціялісти переможуть комуністів, а не навпаки? Хто повірить, що коли б у 1973 р. прийшла до влади так об'єднана лівиця і провела всі удержавлення, дала б змогу дії комуністам з площини уряду, то за 5 років (на 5 років підписане домовлення соціялістів з компартією), коли будуть нові вибори, компартія добровільно уступить, якщо експеримент не буде схвалений народом? Слушно завважує один із полемістів, що ще такого не було, щоб компартія програла вибори, які сама підготовляє з площини влади...

І тут характеристичне, що радикальна партія, яка досі завжди в теоретичній площині говорила про необхідність єдности лівиці, заявилася проти домови Міттерана з Марше. Лише один відламок соціялістів, під проводом Фабра, збирається приступити до соціялістично - комуністичної коаліції.

Урядова більшість завдяки цьому домовленню дістала в руки чудові арґументи. Для нас, антикомуністів, це позитивне явище: у Франції зросте нарешті антикомуністична пропаґанда, чи виявляння правди (бо слушно хтось сказав, що виявляння правди це — не пропаґанда). Але є й інша небезпека: у Франції виявиться тотальний двоподіл на лівих і правих, що доведе до зросту правиці, яка ніколи не вільна від реакційних тенденцій. А що французи інстинктово й перебільшено наставлені проти правиці, то тут можливі зудари, а з тим і... ослаблення антикомуністичного фронту. Політична бо гра завжди газардовна, небезпечна й непевна. Зокрема в нашу добу нервозности, нелогічности й проблисків божевілля.

Цим домовленням Франція увійшла в період передвиборчої мобілізації. Цього слова уже вжив Міттеран, ужив провідник компартії, Марше. Завтра це піде на всі стіни, бо це слово висуне урядова більшість. Це відразу підносить температуру, каламутить води політичного життя. А знаємо, що в каламутних водах комуністи найкраще вміють ловити рибу.

Та все ж Франція країна повного добробуту. Нехай і урядові потягнення в соціяльній ділянці не всіх задовольняють. Та й покищо — нема у маси відчуття, що сталося щось поважне. Сенсаційного для політичних обсерваторів досить, але для маси це ще не подія. Покищо маса скорше коментує це за фейлетоністами. А вони — сміються. Один пише, що цей новий натяк на „народний фронт", практика якого відома із заворушень і кризи 1936 р. і нагадує хіба заповідь упадку Римської імперії, який так часто вже й не повторюється, зокрема не може повторитися у Франції, бож нема імперії...

Інший пише, що практика соціялістичних країн показує, що удержавлення спорожнює державну касу, і тоді соціялістичні країни звертаються за кредитами до... ЗСА. Франція ж брала позики від ЗСА й без Міттерана та його домови з комуністами, отже — нічого нового не сталося і не станеться.

Але не - фейлетоністи менш оптимістично дивляться на майбутнє. Як-не-як, а у Франції, як і в ЗСА, при всьому добробуті, є таки багато пролетаріяту (хай і менше як в соціялістичних країнах). Є ще багато людей, що не заробляють по 200 долярів місячно, а вони не можуть бути задоволені й завжди будуть запальним матеріялом для всякого роду демагогів.

Уряд послідовно продовжує свої заходи поліпшення долі біднішої меншости. Якщо дасть собі раду з ножицями бюджету, то це буде найкращий арґумент проти спекуляцій Міттерана й усієї об'єднаної та не об'єднаної лівиці.

Т. Дж.

Микола Галів

ДЕКІЛЬКА ДУМОК З ПРИВОДУ СТАТТІ О. М. М. СОЛОВІЯ

(1)

Можна було б обійти мовчанкою статті (15) о. д-ра М. М. Соловія, що були надруковані у підвалі „Свободи" під заголовком „На маргінесі брошури про Патріярхат", якби в них не порушувалось цілого ряду проблем, що виходять поза рамки брошури. У серії цих статтей червоною ниткою тягнуться відклики, натяки й підкреслення на адресу „борців" за Патріярхат, з чого випливає, що майже все зло і непорозуміння, які маємо під сучасну пору на церковному полі, приписується тим „борцям" за Патріярхат. Вони, мовляв, до тих справ не кваліфіковані, не мають знання канонічного права, не знають історії Церкви... Цими проблемами повинні займатись виключно люди кваліфіковані, люди в кольоратці, знавці канонічного й церковного права. Все це правда, нормально так повинно бути, але...

На жаль, о. Соловій, заповнюючи свій марґінес, випустив з уваги засадничу річ, а саме: проблему піднесення Української Католицької Церкви до гідности Патріярхату висунув на Вселенському Соборі Ватиканському II Верховний Архиєпископ Блаженніший Кир Иосиф, Кардинал Сліпий. Чи о. М. Соловій хоче сказати, що Блаженніший не був кваліфікований до цього, чи може не знає даної проблеми? Мирянський рух тільки підхопив цю ідею і на протязі восьми років не дав їй завмерти.

Поруч з тим, для історичної правди, слід підкреслити, що коли б не „борці" за Патріярхат, не було б і тієї брошури, яку о. Соловій вважає великим досягненням, і його особистих марґінесових статтей. Чомусь о. Соловій не дає відповіді, де були ці знавці, компетентні і кваліфіковані люди на протязі вісьмох років?

У статтях о. Соловій поставив наголос на тому, хто пише, а не як! Якщо б він розглядав у площині якости — виконано добре чи зле, а не хто — була б інша картина.

Коли вже ті, як їх називає о. Соловій „борці" за Патріярхат, написали щось недоречне, неправдиве чи не згідне з історією Церкви, то треба було обов'язково навести ці місця і назвати того чи іншого автора. На жаль, о. Соловій зробив загальне обвинувачення, чи точніше збірне обтяження, не подаючи підтверджуючих арґументів, що противиться засадам журналістики. О. Соловій напевно знає наукову методу писання праці, включно з полемічною, бо часто покликається на кваліфікованість і компетентність, але в своїх статтях чомусь цієї методи й такту не виявив.

В оцінці проблем, що їх у своїх статтях розглядав о. Соловій, визначальним було, щоб до цих справ займала становище людина в кольоратці, з асестатом історії Церкви або дипломом канонічного права. До речі, у нас дуже часто вживають такий підхід, але він не завжди правильний. Видається мені, треба в першу чергу звертати увагу, як написано, себто яке є змістове виповнення даної проблеми, чи воно має своє обґрунтовання, бо це визначає вартість твору. Тут було б цікаво провести прикладну аналізу, але це окрема тема і її тільки підкреслюю для застанови.

До серії статтей о. Соловія не підходжу з становища хто пише, як дехто вже зробив такі висновки — мовляв, о. Соловій належить до Василіянського Чину, а Отці Василіяни всі однакові, і тому о. Соловій такий самий. Все це має неправильне обґрунтовання, і такий підхід до проблем тільки шкодить. Власне хочу тільки вказати на те, як статті написані, а не хто писав, бо в даному випадку якість визначає вартість і цінність твору.

Автор назвав свою статтю „На маргінесі брошури про Патріярхат". Що означає слово „марґінес"? Це — поля на книжці для поміток. Звичайно ці поля завжди менші за центральну частину друкованої сторінки. Марґінес о. Соловія випав більший за цілу брошуру не тільки площею, але й змістом. Можливо, що сама брошура не є така добра, що о. Соловій додав такий широкий марґінес. Оцінюючи статті з формально - змістового боку, слід зауважити, що автор розминувся з визначенням: що мав сказати, а що сказав. Увесь цей марґінес можна назвати, вживши інтернаціонального слова, трампліном, щоб написати все те, що і не стосувалось брошури...

Вже на самому вступі о. Соловій не починає з обговорення брошури, але розправляється з Василем Маркусем за те, що він ужив в одній із своїх статтей вислову „консультор Ґ е неральної Капітули Отців Василіян". З приводу цього робить Маркусеві закид, мовляв, це „проти засад всякої логіки і журналістичної етики". Якщо Маркусь написав недоречність, то можна було б дати виянснення, але яке це має відношення до „марґінесу" з приводу брошури?

Авторові статтей треба було якось оправдати свій вступ про відбуття Генеральної Капітули оо. Василіян у Римі та схвалення її постанов. Це читачі зрозуміли. Але пощо було вдаватись до журналістичної „етики". Якщо б я мав говорити про етику мирян у порівнянні з етикою тих знавців чи компетентних, на яких покликається о. Соловій, то миряни випали б у світлішому кольорі, але така дискусія звела б усю справу на манівці.

(Далі буде).

Ольга Приходько

З МОРЯ ЖИТЕЙСЬКОГО...

Розповідь з часів старого Поділля

(5)

Останнє пояснення здавалось їй все більше правдоподібним. І як вона з самого початку цього не зрозуміла? Це ж ясно, що він власне цей спосіб щастя з нею мав на увазі і тому так надзвичайно обережно, так делікатно висловився. О, який він розумний, як він все уміє, як знає всі найтонші форми та способи порозуміння, як завжди відгадує її думки з найменшого натяку! Правда, вона зовсім осліпла, коли цього не зрозуміла зразу. Але найголовніше, що вона сама в усьому цьому винна. Хіба не поводилась вона з ним від самого початку так вільно, так одверто прихильно.

Ці всі спільні прогулянки, ці всі розмови насамоті, захоплені погляди, якими вона дивилася на нього — хіба це все не дало йому приводу думати про неї, що вона готова на подібну ролю в його житті? А короною всієї нестриманости та просто непристойности були її слова сьогодні ввечері. Хіба ці слова не виглядали, як ганебний натяк, коли вона дякувала йому за найщасливіший вечір у її житті, і яким тоном, з якою ніжністю в голосі, з яким тремтінням вона це сказала! Ну, звичайно, він усе це зрозумів і, як справжній лицар, відповів на її виклик своєю дуже делікатною пропозицією. Що іншого він міг зробити, він, такий бездоганний у всьому?

Як це звичайно буває вночі, коли якесь скупчене уявлення опанує думки, все виглядало в збільшеній проєкції, набирало фантастичних форм. Так сталося і з бідною дівчиною.

Розпалена, схвильована молода голівка уявила собі свою поведінку в жахливому насвітленні, їй здавалося, що вона допустилася страшної, непоправної помилки, що втратила назавжди Зиґмундову пошану і тим знищила своє життя вже на самому початку.

Чи того вчили її в монастирі? Чи не попереджали її монашки, скільки гріха та спокус у світі чекають на молоду, недосвідчену дівчину? Чи не говорили, що залишатися насамоті з мужчиною ні одна порядна дівчина не сміє ані на хвилину? А вона? Чи не ходила цілими ранками з молодим паном без супроводу старшої пані по всіх закутках парку? А вчора, чи не залишалася так довго самотня на терасі, щоб почути цю ганебну пропозицію?

Який сором!

А що може думати про неї стара пані? Як ласкаво вона її тут прийняла, як щодня з нею розмовляла та проходжувалась по парку, поки приїхав Зиґмунд! А тепер як часто непомітно виходить з кімнати, очевидно обурена її поведінкою, ображена й огірчена її безсоромністю.

От як вона, Стефанія, віддячилася цій предобрій старій пані, яка в своїй достойності вдає, ніби всієї тієї ганебности не помічає. Отже, не буде дива, якщо завтра ж вижене її з свого дому, відішле назад до монастиря.

Якби панна Стефанія могла з кимсь порадитись, можливо сама б потім сміялася над своїми вигадками, але так . . . крім неба не було до кого звернутись. Молилась . . . А небо було таке далеке, темне . . . Після вчорашньої спеки накупчилися темні хмари, подув передсвітній вітер, старі дерева в парку тривожно зашуміли. Пані Стефанії здавалося, що й вони шепотіли: „Винна, винна, ти сама в усьому винна! . ." Плакала і знов молилась . . .

(Далі буде.)

ОСТАННІ ЗМАГАННЯ ЗА ГОЛОСИ ДЕЛЕҐАТІВ ПОПЕРЕДИЛИ ВІДКРИТТЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ КОНВЕНЦІЇ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

10 липня вже були заповіджені демонстрації з ініціятиви групи „В'єтнамських ветеранів проти війни".

Серед демонстрантів назріває незадоволення у зв'язку з цим, що якраз на понеділок Гранд жюрі у Тельгассі викликало понад 20 найвідоміших ветеранів-активістів для свідчень у справі ролі веденої ними групи (їй закидають кримінальні вчинки). Серед викликаних на переслухання є Скат Каміл, Алтон Фосс, Барі Ромо — головні організатори протестного руху.

Незалежно від молодіжних груп, широку протестну акцію розпочала коаліція т. зв. „Плятформи вбогих людей", яку очолює пастор Ралф Абернаті і в складі якої переважають неґри. Кличем цієї групи є акція за ґарантовану платню для кожного в сумі $6,500 річно. Члени цієї групи під проводом згаданого пастора захопили в п'ятницю приміщення Фонтейнблю готелю, вимагаючи для себе 750 місць на конвенції, тобто практично 25% всіх голосів. Демонстранти застосували силу в зударі з готелевою охороною і допровадили до того, що Л. О'Браєн та інші чільні демократичні лідери, які якраз відбували наради, мусіли втікати з конференційної залі.

Щойно після того, як цій групі прибіцяли розглянути її побажання, пощастило навести в готелі порядок.

Настрої серед делеґатів

Опитування серед делеґатів на Демократичну конвенцію, яке перевели представники СБС та газетного концерну, виявили, що 69% делеґатів є за підтримкою транспортації шкільних дітей автобусами для досягнення расової інтеґрації, 71% — за амнестію для тих американців, які покинули ЗСА, щоб не відбувати військової служби, 28% висловилося за підтримку кандидатури сенатора Е. Кеннеді, а 65% — за ґарантовану річну платню для населення.

Опитуванням охоплено, як інформують, 98% всіх делеґатів, в тому делеґатів з Каліфорнії.

„Польська ковбаса" і „пікнік національностей"

В неділю і понеділок (9 і 10 липня) для делеґатів були передбачені розваги. В часі „пікніку національностей" була передбачена концертова частина, а атракцією мали бути „закуски з польської ковбаси". Можливо, що в цей спосіб мається на увазі з'єднати собі польські голоси, бо є нарікання, що, наприклад, в Чикаґо, до делеґації на конвенцію не могли дістатися представники етнічних груп, зокрема найчисленнішої польської групи.

Закінчився перший тиждень „Стежок культури" в Римі

(Закінчення зі стор. 1-ої)

лий ранок, а на оглядання Риму та інші зайняття (як, напр. вечірні семінарі, концерти тощо) залишається вільний день. Курси розпочалися 15-го червня і на них вже були присутних сім пластунок і пластунів. Поміж викладачами є два пластуни-сеньйори.

Минулого тижня пластунки-студентки вислухали виклади таких професорів: Кир Володимира Маланчука (філософія), о. д-ра М. Марусина (літургіка), о. проф. І. Музички (пасторальне виховання), проф. М. Марунчака (демографія України), проф. В. Лева (церковно - слов'янська мова), проф. Б. Лончини (світова література), проф. Ю. Старосольського (право), проф. Р. Жука (архітектура), проф. М. Овчаренка (українська мова і література).

Крім цієї вимагаючої програми, пластунки теж добровільно зголосилися допомогти в Українському Музеї та в бібліотеці.

Наступні два тижні табору виявляються дуже цікавими. До програми входять чотири прогульки поза Рим — до Тіволі, Неаполю і Помпеїв, Фльоренції та Кастелів. Крім того є ще багато невідомих шляхів в самому Римі.

„Запивали ескаватор"...

Юрист І. Крутенко на сторінках „Радянської України" з 2-го липня розповів про наступний випадок: представники двох організацій вирішили запити умову про позику машини-ескаватора. Запили так, що їхнє авто вдарилося по дорозі в таксі, навіки скалічило пасажира І. Петрушенка, якому 36 років і якому відтяли обидві ноги. П'яного водія О. Вдовенка „засуджено до тривалого строку позбавлення волі". Суд відбувся в Печерському районі в Києві. Але суд „оминув" начальника управління О. Перев'язка, який наказав, сам п'яний, п'яному шоферові розвозити інших додому.

У с. Северинівці Таращанського району на Київщині колгоспна „інтеліґенція" з кількох керівників пропила понад 9 000 рублів у ресторані „Вітряк". Про засуд п'яниць не повідомлено.

ВІДБУВСЯ СВІТОВИЙ З'ЇЗД ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Тараса Бульбу-Боровця, якого присутні оваційно довготривалими оплесками привітали. Далі голову Українського Вільного Козацтва отамана Лева Бондаренка з Англії, команданта Українського Леґіону — військового Відділу ОУН Євгена Гутовича, голову Українського Пласту в ЗСА пл. сен. Павла Дорожинського, о. Нестора Столярчука, представника екзильного Уряду УНРеспубліки інж. І. Крамаренка. До ділової Президії були обрані: д-р Сергій Кротюк, сот. Іларіон Поліщук, сот. Михайло Каркоць, сот. Василь Станиславів, Теофіль Бак-Бойчук, сот. Андрій Славич. Секретарі: Надія Каркоць і Дмитро Фурманець.

Першим вітав Світовий З'їзд Союзу Ветеранів Українського Резистансу голова Т-ва Прихильників УНР в ЗСА від президента УНР в екзилі дир. Іван Крамаренко з Ню Йорку, який хвалив ветеранів українського резистансу, що вони затримали прапор боротьби і високо тримають його в боротьбі за відновлення української держави. Згадав умову, яка сталася між Урядом УНР і Поліською Січчю-УПА під проводом отамана Бульби - Боровця та Президентом УНР в екзилі. Передав привіт від неприсутнього ген. Валійського, який з рамени УНР впівпрацював з Поліською Січчю.

Голова Президії Зборів д-р С. Кротюк у відповідь підкреслив, що СВУР високо цінить привіт від Уряду УНР, як спадкоємця Уряду в Києві.

На прохання голови СВУР-у сот. І. Поліщука за Головну Команду звітував Т. Бак-Бойчук, який м. ін. сказав, що ідея українського резистансу стала основою боротьби за волю, що тепер діється в Україні це творять діти ветеранів українського резистансу. Український Резистанс в цілому, а Поліська Січ-УПА зокрема відродили і продовжують боротьбу за українську державність. Ми є членами УККА, КУК і СКВУ і звертаємося до сумління присутніх і неприсутніх українців доброї волі підтримати нас. Українських партизан, які не склали зброї. Далі Т. Бак-Бойчук повідомив, що широко йде підготова до видання монографії українського резистансу, щоб діти і внуки знали про своїх батьків і дідів, які були партизанами в лісах Полісся і в Похідних Групах ОУН, стояли в боротьбі проти гітлерівської і сталінської окупації рідної України.

Доповіді

На черзі в програмі З'їзду виголошено доповіді. Сот. В. Станиславів доповідав про минуле, сучасне і майбутнє Союзу Ветеранів Українського Резистансу, про плекання партизанської традиції, про завдання війська взагалі, зокрема про завдання українського війська в чужих арміях, а головно в армії СССР. Другу доповідь виголосив сот. І. Поліщук про стратегію і тактику боротьби, про Москву, світ і Україну. Без війни немає волі для України. Москва страшить Україну Китаєм, — жовтою небезпекою, щоб відвернути увагу від безпощадної русифікації українського народу. Мати в руках зброю найбільше завдання наше. В дискусії порушено боротьбу українців в рядах французьких партизанів, боротьбу українців в армії генерала Андерса, в армії генерала Свободи. Сказано, що учасники Українського Резистансу були мобілізованою армією, не були вояками, але партизанами Ольжича, ОУН, Коновальця і Мельника. Підкреслено велику участь української жінки-партизанки. Ухвалено потребу на першому місці видати готову до друку книжку отамана Бульби-Боровця про Поліську Січ, про дії і героїзм новітнього Резистансу УПА, опісля ухвалено видати монографію дій Українського Резистансу в 2-ій світовій війні, як теж видання Бюлетеню СВУР. Порушено необхідність мати фінансові засоби для СВУР, у висліді чого зібрано 700 долярів готівки.

Вибір Головної Команди

На внесення Номінаційної Комісії нову Головну Команду Союзу Ветеранів Українського Резистансу вибрано в такому складі: Почесний голова — головний отаман Тарас Бульба-Боровець, діючий голова — сот. Іларій Поліщук, перший заступник — сот. Василь Станиславів, другий заступник — чот. Андрій Славич. Представники на Німеччину — Володимир Дідович, на Францію — д-р Мусіянович, на Англію — Андрій Костюк, на Австралію — Вол. Бушта, на Арґентину — Вол. Котульський. Генеральний секретар інж. Дмитро Фурманець, фінансовий референт — чот. Теодор Сущик, Службовий старшина (зв'язковий) сот. Михайло Каркоць. Члени Команди: А. Білий, Марія Кротюк, Михайло Хомин. Пресова референтура СВУР: голова д-р Сергій Кротюк, ред. Микола Вайда, ред. Андрій Шекерик, Контрольна комісія: голова — Лев Кузеля, члени — М. Петручок, інж. Дацишин, Микола Ящук, сот. О. Білий. Товариський Суд: голова — д-р С. Росоха, члени — М. Сергійчук, Іван Попович, М. Мороз, Петро Ігнатко.

Другий день

Другого дня в неділю відбулися на Оселі Служби Божі: українська католицька і українська православна. На цій другій відповідну до часу проповідь виголосив о. Н. Столярчук, присвячену партизанам Поліської Січі-УПА.

По Службі Божій 28 чоловіків і 8 жінок, учасників Українського Резистансу, у ветеранських шапках оформили похід і з прапорами рушили до символічної могили на Панахиду, яку відправив о. Нестор.

Під час Панахиди перед високою насипаною символічною могилою з хрестом на вершку сказав проповідь до партизан і партизанок о. Н. Столярчук. Згадав 7 липень 1942-ий рік і оце 30 літ опісля. Назвав чудом факт, що 47-ох відгукнулося і прибули з різних держав світа, щоб зустрітися, згадати минуле і підкріпитися на дальші роки.

Опісля у великій залі Оселі відбулася мистецька програма, якою проводив Т. Бак-Бойчук. Він представив одного з провідників політичного сектора Похідних Груп ОУН головно в Києві, ред. Андрія Шекерика, відомого з вулиць Києва з часів страшного ґестапівського переслідування, коли німецьке Ґестапо шукало по Києві українських націоналістів і арештувало їх. Андрій Шекерик сказав слово про трагічні київські дні коли німці виловлювали, розстрілювали і газом мордували та в Бабин Яр кидали українських патріотів. Мистецьку програму деклямаціями доповнила Оля Цеґельська і молодечий гурток бандуристів маестра Романа Левицького.

Бенкет

Після мистецької імпрези відбувся святочний бенкет. При почесному столі зайняло місця 28-ох представників різних організацій, а інші сиділи при звичайних столах. Зложено багато усних а теж письмових привітів. Прочитано привіт від голови Проводу Українських Націоналістів ред. Олега Штуля-Ждановича. Між дальшими привітами сказали слово дир. І. Крамаренко від Уряду УНР в екзилі, головний предсідник Українського Народного Союзу Йосип Лисогір, від Консисторії Української Православної Церкви, від Центральної Управи ОДВУ, Комбатантських організацій і багато інших. Після бенкету відбулися партизанські вечорниці.

Третього дня в понеділок 3 липня доповнено статут, схвалено резолюції, уложено фінансовий плян, як теж плян праці на найближчий рік і закрито перший Світовий З'їзд Ветеранів Українського Резистансу.

Микола Вайда

У КЕТСКІЛЬСЬКИХ ГОРАХ — АМЕРИКАНСЬКИХ КАРПАТАХ

Поклін Героям УПА

Репортаж Л. Полтави

(3)

Те ж саме високе небо і ті ж самі зелені Кетскільсько-Карпатські гори, але це вже інша оселя — власність Спілки Української Молоді Америки, поблизу Елленвіл, Н. Й. Тут інша атмосфера, особливо в кінці довгого тижня: заходами Організацій Українського Визвольного Фронту і Комітету під керівництвом інж. Я. Косаніського тут 1-2 липня відбувалась Окружна Маніфестація для відзначення 30-річчя створення Української Повстанської Армії.

Сотні авт переїздять у глиб розлогої оселі, підкотився й канадійський автобус — це прибули 60 осіб духової оркестри Осередку СУМ з Монтреалю. Впродовж тих двох днів на оселі СУМА в Елленвіл прибували близько 2.500 осіб. Погода „витримала марку", але в понеділок проходили зливи.

УПА — три літери, а скільки в них трагедії і величі!

Заходами ТУСМ в суботу відбулася у великій залі-їдальні панель в присутності 200 учасників, на тему „УПА — збройно - політична сила нації". Модератор — Аскольд Лозинський, студент Фордгемського університету, співдоповідачі: Роман Мірчук — студент Ласаль Коледжу, тема „Тло виникнення УПА", проф. Василь Калинович, який викладає політичні науки в Домініон Коледжі — „Оперативно-політична дія УПА", і проф. Лев Шанковський, найвидатніший сучасний знавець та історик УПА, — „Організація УПА, зброя і політика". Проф. Лев Шанковський прийшов до висновку, що головним завданням Української Повстанської Армії були не так осяги мілітарного характеру, як осяги політичні, „утривалення і поширення самостійницької ідеї в Україні та серед інших поневолених народів", а дії УПА мали свій відгук у світі, певною мірою спричили виникненню руху Шестидесятників в Україні; велика підпільна політична література УПА була предвісником сучасної „захалявної літератури" в колоніяльній Україні у формі УССР. Доповідачі мали багато запитань, а дискусія потім тривала біля години. Серед слухачів панелю було з 50 осіб молоді, переважно студентів. Панель відбувався українською мовою.

„Засяло сонце золоте"! — гримить, виблискуючи мідними трубами, сумівська оркестра з Монтреалю. Всю ніч котився автобус сюди, до Кетскільських гір, і хоч втомлені понад 50 молодих музик, прославляють УПА, Україну, нашу музику перед величним Пам'ятником Героям (роботи мистця і упівця маестра Михайло Черешньовського), де під високим Тризубом видніються вкарбовані в небо профілі С. Петлюри, Є. Коновальця, Т. Чупринки, С. Бандери — Безсмертних. Того вечора в концертовій частині брали ще участь, крім оркестри під диригуванням Ростислава Куліша (голова оркестри В. Антонів): сумівки - рецитаторки Леся Цебрій, Анна Лавро і Єлизавета Чарторийська, — твір Романа Завадовича на Упівську тему; бандурист Роман Левицький, який виконав пісні УПА і про УПА та в стилі козацької думи „Пісню про повстанця Шугая", що викликала сльози на очах слухачів з жалю за тим побратимом, чия кров на снігу... Хор Осередку СУМА з Ню Йорку під керівництвом інж. Романа Степаняка „Жайворонки" в складі 40 дівчат у стилізованій ноші виступив з кількома піснями, в супроводі акомпаніятора Тараса Левицького, між якими особливо запам'яталась „Живи, Україно", слова О. Олеся, музика М. Гайворонського; у недільному концерті виступали також солістки того хору: Марта Степаняк-Кокольська, Бриґіта Заєць, Леся Цебрій. Мистецькою частиною програми в суботу і в неділю провадив інж. М. Бурчак. У недільній частині виступали також видатний актор Євген Курило, який виконав повну трагізму і величі „Марію" Стефаника, відома оперова солістка Світлана Вожаківська - Тонкошкур, рецитатор Микола Голодик, Танцювальна Група Осередку СУМА з Ню Йорку під керівництвом хореографа Олега Ґензи „Верховинці", яка „зривала' 'безнастанні оплески глядачів.

У неділю 2 липня сотні людей вислухали Служби Божі. У православній каплиці Богослуження відправляв для гостей і сумівців православного віровизнання о. В. Базилевський; у католицькій каплиці правили отці Йосафат Кузьмяк та Микола Ґембаровський. Відправили також Панахиду. Коли співали „Вічная пам'ять", в жалобі хилились прапори, багато з присутніх згадували тоді своїх синів і дочок, батьків і дідів, які вкрили свої імена славою безсмертних у лавах УПА, в Похідних Групах ОУН, в часах могутніх повстань на Кінґірі...

„Україна там і ми, українці тут, були й будемо вірні гаслові Валентина Мороза: „Будемо битись!", – сказав, відкриваючи в неділю маніфестаційну частину перед Пам'ятником Героям голова Комітету Я. Косанівський. Оркестра виконує американський і український гимни, у небо підносяться прапори. Грає сурма, як колись, у козацьких часах — мовчанкою вшановують біля двох тисяч людей та біля 200 уніформованих сумівців з Табору пам'ять Поляглих Героїв УПА. Ідуть і йдуть нагору, до підніжжя пам'ятника, представники організацій і товариств, складаючи там вінки. ...Перед пам'ятником виструнчились 18 прапорів різних організацій. Зайняла місця почесна президія. Підвищення прикрашене мистецькими написами „30-ліття УПА" та емблемою УПА у формі хреста з мечем. Маніфестаційною частиною свята провадить голова Спілки Української Молоді Америки мґр Євген Гановський. Святкову промову виголошує голова ГУ ООЧСУ і віце-президент УГВР проф. Іван Вовчук:

„Доземний поклін тим, які впали... Осмислення подій минулого дасть ключ, як діяти завтра... УПА — три літери, а в них вкладено дух, зміст і стиль української боротьби XX сторіччя", – каже промовець, порівнюючи окремі рейди частин УПА з рейдами козацьких загонів гетьмана Богдана Хмельницького. „УПА — це збройно-політична сила України". У 1950 році загинув Головний Командир УПА ген.-хор. Тарас Чупринка-Шухевич, а через 2-3 роки упівці-в'язні підняли велетенські повстання в совєтських кацетах, які змусили Хрущова розпустити частину кацетників. Промовець пов'язує нитку розвитку найновіших подій: від УВО до ОУН, до УПА, до повстань у Сибіру, до появи Шестидесятників і Василя Симоненка, до сучасного спротиву Москві в Україні й інших „республіках" СССР.

Із короткими привітами виступають: д-р С. Галамай від ОУВФронту, І. Білинський від Екзекутиви УККА, Й. Лисогір вітає присутніх від 88,000 членів УНСоюзу та заповідає дальшу, ще більшу допомогу братам у Нескореній Україні; англійською мовою виголосив привіт голова Американських Приятелів АБН, ПАБНА, д-р І. Дочефф; адв. Роман Гуглевич закликав, як керівник Об'єднаного Комітету Організацій великого Ню Йорку, взяти масову участь у Тижні Поневолених Націй, 16 і 19 липня в Ню Йорку. Після короткого привіту для членів УПА, які з окремим завданням пройшли на Захід, відбулась Дефіляда перед Почесною Президією, що складалася з представників 27 організацій і товариств.

По полудні відбулась мистецька частина, про яку згадано вище.

Урочисте вшанування пам'яті тих, які впали — додало енергії і завзяття живим продовжувати святу боротьбу за святу справу великої Української Нації.

***

На Оселі СУМА відбувається тепер Виховно-Відпочинковий Табір від 2 липня до 13 серпня, командант ред. Володимир Левенець, головний виховник Р. Мірчук, бунчужний Т. Воляник, писар — Христя Шашкевич. Дітей біля 200. Таких таборів на цій Оселі буде два, крім того, відбудеться великий Вишкільний Табір, що триватиме до „Дня Праці", до початку вересня, себто до кінця літнього сезону.

***

Кожна подорож пропонує зустрічі. Дві запам'ятались особливо. Перша — з лікарем-дентистом, д-ром Ярошем, відомим організатором українського спортового життя в Галичині і тут, в Америці. Д-р Ярош стверджує (він ось-ось дійде до пенсійного віку), що вік людини не може перешкоджати спортові в його різних і відповідних виявах, навпаки — спорт продовжує не тільки життя, а й працездатність та інші найкращі якості людини. На іншу тему розмова під час принагідної зустрічі з п-вом Кічулами з Філядельфії, на „Союзівці". Обоє працюють в українській вищій дворічній школі Менор Джуніор Коледжі в Дженкінтавні, Па. Вони відвезли дітей на пластовий табір, а тепер з цікавости мандрують, об'їздять українські оселі, виставки, табори. Дир. Михайло Кічула, розповідаючи про розвиток і осяги того Коледжу для дівчат, зазначає: „Американці не вимагають асиміляції. Чого вони дійсно бажають — це інтеґрації, активности в загальноамериканському житті й будівництві країни, розвитку різних національних культур, що разом збагачують молоду і оригінальну культуру цього молодого й надзвичайно цікавого американського народу, народу-ідеаліста".

(Закінчення буде)

Готуймося до 7-од Сесії УНРади

4-го червня ц. р. у залі Українсько - Американського Клюбу, відбулися збори платників Національного податку 22 січня, у справі вибору кандидатів у члени УНРади від громадського сектору в місті Рочестері, Н. Й.

Голова Т-ва М. Білок запропонував присутнім вшанувати постанням та одноминутною мовчанкою пам'ять Голови Директорії й Головного Отамана українського війська Симона Петлюри, в 46-ту річницю його трагічної смерти, яку відзначено цього дня панахидою.

На підставі правильника Головної Виборчої комісії, голова Т-ва з'ясував присутнім вагу вибору кандидатів від громадського сектору й процес вибору. Після дискусії присутні подали кандидатури, їх схвалено й одноголосно затверджено зборами, а саме: Михайло Лялька, Василь Іванців і Микола Білок.

Поставлено питання про кошти на проведення 7-ої сесії, і збори започаткували збірку в сумі не менше 5 дол. від кожного платника, також ухвалили звернутися за пожертвами й до організацій. Відтак збори обрали комісію для вироблення декларації 7-ій сесії УНРади, куди увійшли: М. Білок, В. Іванців, А. Калиновський, М. Ляль-

М. Б.

А. МАРШАЛЛ У КИЄВІ

Симпатик комуністів, австралійський письменник А. Маршалл 6 днів перебував у Києві, де йому показували відповідні об'єкти та була з ним на всіх зустрічах офіційна перекладачка з Москви, член Спілки Письменників СССР О. Круґерска. А. Маршалл, відомий в Австралії романіст, написав у кінці відвідин для Спілки Письменників УССР: „Я побачив чудових, сердечних і гордих за свою країну та своє вільне життя людей"...

Українка, Краля Арґентини, прибуде до Ню Йорку, у Порто Ріко змагатиметься за „Міс Світу"

Буенос Айрес. — Найгарніша дівчина Арґентини — українка Норма Галина Дудик буде змагатись у Порто Ріко 29 липня за титул „Міс Світу" („Міс Універс"). Панна Норма Галина Дудик ще перед приїздом до Порто Ріко, призначеним на 15 липня, має відвідати Акапулько в Мехіко, Маямі, а також Ню Йорк. Краля Арґентини завжди наголошує своє українське походження, вона володіє українською, еспанською і англійською мовами, вивчає французьку, працює вчителькою, живе з батьками в Буенос Айресі. Найбільше любить спорт, також музику, колекціонує „музичні скриньки". Народилася в 1950 році в Роке Санс Пенья, провінція Чако, належить до третього українського покоління в Арґентині, горда своїм національним походженням, любить українські пісні й культуру. Перед тим, як здобути звання „Міс Арґентина", Норма Галина Дудик змагалася з багатьма красунями в конкурсі 27 лютого ц. р. в Мар дель Плято, здобула там першість, а 31 травня здобула першість на всю Арґентину. Одна з її найбільш улюблених фотознимок — біля пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі.

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 7-го липня 1972 року на 76-ому році життя помер

СТУПАК Григорій Маркович

про що повідомляють прибиті горем:
жінка МАРІЯ
та сини ІВАН і МИХАЙЛО,
невістка і внук.

ПАНАХИДА в понеділок, 10-го липня, 1972 р., о год. 8-ій вечора у Christy Funeral Home, 1 West Broad Street, Millville, N.J.

ВІДСПІВАННЯ і ПОХОРОНИ у вівторок, 11-го липня, 1972 р. о год. 10-ій ранку при місцевій українській православній церкві св. апп. Петра і Павла.

Замість квітів на могилу
бл. п. ред. **ДАНИЛА ЧАЙКОВСЬКОГО**
складає пожертву 50.00 долярів
на сумівські табори у Франції
КРАЄВА УПРАВА ТУСМ-у

НОВА ЗАГРОЗА — „ЗОЛОТИЙ ТРИКУТНИК"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

буттям до В'єтнаму щораз більшої кількости військ ЗСА на ринку появилась найвищої якости біла героїна 96-відсоткової чистоти в пластиковому опакованні під сумнівно гумористичною назвою „Здоров'я".

Смертельний порошок поширюють китайські продавці через Південно - Східню Азію трьома каналами: спершу до Бангкоку, Сингапуру та Гонг Конгу, а далі до Тайвані чи безпосередньо до Америки. Другий канал веде через Сайгон до Сіямської затоки, де „товар" викидають з парашутами, а тоді виловлюють і везуть через Близький Схід і Францію. Третім каналом везуть наркотики безпосередньо до Тайвані, а далі до В'єтнаму і З'єднаних Стейтів.

Більшість героїни транспортується повітрям у приватних і навіть у військових літаках. Китайська „мафія" використовує в своїх злочинних операціях також европейців і американських дезертирів.

Головним „входом" для героїни в Південному В'єтнамі є летовище в Тансонгуті. Минулого року там затримано з 10-ма фунтами героїни визначного члена південнов'єтнамської Національної Асамблеї, а за тиждень перед тим — стюардесу південнов'єтнамської повітряної фльоти з 20-ма фунтами цієї отрути, привезеної з Ляосу.

Хоч продаж героїни в тій країні заборонений, „пушери" продають її майже не криючись від поліції, і навіть пропонували купити членам місії Конґресу ЗСА, що відвідували Сайгон. А поза столицею героїну можна безборонно купувати на всіх головних дорогах країни.

У ЗСА в роздрібному продажу цей наркотик рідко-коли має в собі більше як 6% героїни, і він має бути впорскнений, щоб викликати належний ефект, а експортований із „Золотого Трикутника" може бути вживаний у сиґаретах з тютюном або просто як нюхальний порошок.

Восени минулого року на рішучі вимоги американського командування ляоський уряд нарешті ухвалив закон, який теоретично уможливлює поліції боротьбу з поширенням наркотиків. Однак, міністер внутрішніх справ Ляосу відразу ж по тому заявив: „Це було б несправедливо карати селян за плекання опіюму. Це все, що вони можуть робити в горах. Америка повинна дати Ляосові монополь на опіюм, як мала його Франція від 1899-го до 1954 року, і скуповувати у нас ввесь урожай опіюму". На це МекВі зауважив: „Ми може і могли б це робити. Але як багато треба платити? І кому дістануться гроші?"

Недавно в північному Тайленді і Ляосі американські агенти для боротьби з наркотиками почали організувати місцеві групи, щоб припинити наплив цієї отрути із „Золотого Трикутника". Тим часом окремі струмки, якими вона напливає до Америки і Західньої Европи, перетворюються вже на бурхливі річки.

В одному з останніх конгресових рекордів про щораз зростаючий наплив наркотиків для Америки сказано, що це — „один з найгрізніших викликів для американської зовнішньої політики в наступному десятиріччі".

В УВУ почався новий семестер

(Закінчення зі стор. 1-ої)

семінар на штуттґартському університеті н. т. „Орієнтації істот у часі та просторі". У семінарі беруть участь професори із штуттґартського й ерлянґенського університетів. Із професури УВУ доповідають проф. д-р В. Янів та проф. д-р И. Кратохвіль, який семінар організував. Мають бути розглянені різні аспекти орієнтації: ростин, перелітніх птахів, чередних звірят, людини у в'язниці. Передбачається, що в листопаді буде продовження семінаря із дальшими доповідями та філософічною синтезою.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ШЕМИЛА, член УНС Відд. 409 Б-ва св. Івана в Саймор, Па., помер 5 червня 1972 р. на 88 р. ж. Став членом УНС в 1938 р. Полишив у смутку дітей: Марію, Анну, Андрія. Похорон відбувся 8 червня 1972 р. на цвинтарі св. Андрія в Blakely, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Дженет Боланд, секр.

МИХАЙЛИНА ШИМАНСЬКА довголітня членка Т-ва Українська Січ, Відділу 59 в Бриджпорті, Конн., померла 28 березня 1972 р. на 67-ому році життя. Покійна народилася 19 листопада 1916 р. в Борцеві, Україна, і стала членкою УНСоюзу в 1952 р. Залишила у смутку сестру в Канаді і сестрінка Богдана Гембатюка. Похорон відбувся 30 березня 1972 на цвинтарі св. Івана в Стратфорді, Конн.

Вічна Їй Пам'ять!

Мих. Гальневич, секр.

ОСИП БЗОВИЙ, довголітній член Т-ва Українська Січ, Відд. 59 в Бриджпорті, Конн., помер 23 березня 1972 р. на 62-ому році життя. Покійний народився 27 грудня 1910 р. в с. Носів, пов. Підгайці, Україна, і став членом УНСоюзу 7 липня 1953 р. Залишив у смутку дружину Софію, доньку Анну, одну внуку і зятя. Похорон відбувся 25-го травня 1972 р. на цвинтарі св. Івана в Бриджпорт, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Мих. Гальневич, секр.

МАРІЯ ФЕДЧИНА, довголітня членка Б-тва св. о. Миколая, Відд. 106 в Чикаґо, Ілл., померла 17 грудня 1971 р. на 62-ому році життя. Покійна народилася 16 березня 1909 року на Брідщині, в Україні. Похорон відбувся 20 грудня 1971 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

А. Іванюк, предс.

СПОРТ

II великий відбиванковий турнір на „Союзівці"

У днях 15 - 16 липня ц. р., на оселі УНСоюзу Союзівці — відбудеться II великий, трійковий відбиванковий турнір, що його організує під патронатом Управа Союзівки" УСТ „Ч. Січ". Згідно з дотеперішніми зголошеннями в цьому цікавому турнірі візьмуть участь 11 дружин, з цього числа 5 українських. Турнір розпочнеться в суботу 15 липня о год. 8-ій ранку і закінчиться після нічної перерви в неділю пізно по полудні, фіналами за чаші Союзівки: чемпіонам, віцечемпіонам і найкращому змагунові турніру. До участи, в цьому міжнародному турнірі, зголосилися такі найсильніші дружини ЗСА і Канади:

1. Ч. Січ (сині)
2. Ч. Січ (жовті)
3. Ч. Січ (малинові)
4. Ч. Січ (білі)
5. Тризуб - СУМ, Торонто (збірна)
6. Статен Айленд УМСА (Демонс)
7. Статен Айленд УМСА (Девілс)
8. Вест Сайд УМСА, Н. Й.
9. Бінґемптон УМСА, Н. Й.
10. Гренд Сентрал, Н. Й.
11. Метрос, Ню Джерзі

У цьогорічному турнірі, візьме участь відбиванкова репрезентація Українського Торонта, в складі якої виступлять змагуни цьогорічних чемпіонів УСЦАК - СУМ, Торонто.

Пригадуємо всім змагунам „Ч. Січі (обидвох дружин) що тижневі тренінґи відбуватимуться у вакаційному сезоні, без перерви. Обидві дружини приготовляться до чергового сезону і численних американських і українських турнірів, що розпочнуться у жовтні ц. р.

Відбулася успішна зустріч „Ч. СІЧІ" на Верховині

Спортову імпрезу „Ч. Січі" з причини гураґану „Еґнес" переложено і вона відбулася від 1 - 2 липня, в якій в обидвох днях взяли участь понад 500 осіб, спортового активу, членства і симпатиків „Ч. Січі", як теж гостей з кількох стейтів. З причин згаданого вже гураґану не відбулися футбольні гри, а замість відбиванкових змагань з Пластом Пассейк і СК СУМА Крилаті Йонкерс, відбулися гри між самими Січовими дружинами. У суботу увечорі відбулася велика Весняна Спортова забава з участю понад 400 гостей, на якій відзначено трофеями „Ч. Січі": І футбольна дружина-чемпіон Шейфер Ліґи Ню Джерзі і гаківкова дружина „Ч. Січі" першун „плей офу" „Б" групи Гаківкової Ліґи Велі Скейтерс, Н. Дж. На цій же забаві вибрано красуню і дружок „Ч. Січі на 1972 рік, якими вийшли: Х. Чайківська, активна змагунка відбиванки — красуня і А. Будна, Р. Робак — дружки. У неділю продовжувався шаховий турнір і також турнір настільного тенісу. Після дводенних шахових баталій, спільне перше місце турніру осягнули С. Новаківський (Тризуб) Філядельфія і Д. Кулик (Ч. Січ). Рішальні змагання за трофей (Ч. Січі) відбудуться в найкоротшому часі. Дальші місця зайняли: О. Коцюба (Централя) Пассейк, Р. Савчак і Б. Кутко, обидва (Тризуб) Філ.

Про турнір настільного тенісу появиться окремий допис ланкового Ю. Храневича.

Розпочинається футбольний турнір Райнґольда

У наступну п'ятницю 7 липня ц. р., розпочнеться футбольний турнір за чашу і фінансові нагороди броварень фірми Райнґольда. Минулого року ці нагороди здобула „Ч. Січ". У цьогорічному турнірі беруть участь 8 найкращих дружин Ню Джерзі, в цьому числі німецька дружина СК Елизабет — чемпіон ЗСА. Змагання проходитимуть в двох рівнорядних групах по 4-ри дружини, кожний з кожним і опісля фінал, кожної п'ятниці вечорами — на площі Фарчерс Ґров в Юньйон, Н. Дж. „Ч. Січ" має визначені такі змагання:

7 липня „Ч. Січ — Італіян СК, Пассейк

28 липня „Ч. Січ" — Скатс - Амерікенс ФК, Керні

11 серпня „Ч. Січ" — Ф. К. Гобокен

О. Твардовський

ДВІ ПЕРЕМОГИ ЛЕВІВ

Середа, 21 червня: Леви — Швабен 3 : 0 (1 : 0).

Неділя, 25 червня: Леви — Орли 1 : 0 (1 : 1).

Чикаґо, Іллиной. — Перша футбольна дружина УАСТ Леви здобула дві нові перемоги у змаганнях за першість Вищої Дивізії Групи Червоні Національної Футбольної Ліґи Чикаґо.

У середу 21 червня перемогли Леви дружину Швабен з рахунком 3:0 у вечірніх годинах на стадіоні Ганзон парку. Ворота для нашої дружини стрілили Михайло Нога 1:0 в 13-ій хвилині, Ричард Ґрін 2:0 — карне одинадцятку в 54-ій хвилині і Євген Андрущишин 3:0 в 75-ій хвилині з точної подачі Ноги з правої сторони. Відношення наріжняків 8:1 в користь Левів. Суддювали ці змагання Кукук і Лявдізіо. Після цих 6-их змагань здобула перша футбольна УАСТ Леви чотири перемоги, один реміс і одну поразку з відношенням точок 9:3, а воріт 24:5. Михайло Нога є теперішнім королем стрілів першої дружини: сім воріт. Після четвертої перемоги весняного сезону Леви зайняли друге місце Вищої Дивізії Групи Червоні Національної Футбольної Ліґи Чикаґо. Склад Левів: Банах, Кашубський, Крат, Круг, Євген Мишалів, Рамон Аріяс, Шліндер, Нога, Андрущишин, Ґрін, Вадим Мишалів, Шлапак і Стефан Дижурко.

Неділя 25 червня: Леви — Орли 1:0 (1:0). У цю неділю перемогла перша футбольна дружина УАСТ Леви дружину польських Орлів рахунком 1:0. Польські Орли є в Групі Сині Вищої Дивізії і Леви вже не будуть грати з ними мистецьких змагань у у цьому році. У минулому, 1971-му році перемогли Леви Орлів 4:3 в змаганнях за Стейтову Чашу губернатора Оґільві і 3:0 у ліґових змаганнях. У цьому, 1972-му році перемогли Леви Орлів 3:1 у півфінальних змаганнях за Професійну Чашу ЗСА і 1:0 у ліґових змаганнях . Змагання між Левами та Орлами все були чисті й на високому технічному рівні. У цих змаганнях воротарі Банах і Строняж оборонили багато небезпечних стрілів і тому вислід змагань був такий низький. В обороні нашої дружини добре заграв Микола Крат, оборонивши багато небезпечних стрілів польської дружини. Поперечка врятувала Орлів, а стовп врятував Левів. Одинокі ворота для Левів стрілив Андрущишин, Кіпка добив його стріл, з подачі Ноги в 22-ій хвилині. Відношення наріжняків 9:5 — у користь Левів. Суддювали д-р М'ят Самарджіч з Югославії і Травтман. Після 7-их змагань весняного сезону закріпилися Леви на другому місці Вищої Дивізії Групи Сині з відношенням точок 11:3, а воріт 25:5. До другого місця ще має претензії німецька дружина Кікерс і Леви мусять її перемогти в останніх змаганнях весняного сезону, щоб бути віцечемпіонами Вищої Дивізії Групи Червоні.

Склад Левів: Банах, Кашубський, Крат, Круг, Євген Мишалів, Рамон Аріяс, Нога, Шліндер, Андрущишин, Ґрін, Іваник, Стефан Дижурко, Євген Карпа, Кіпка і Шлапак.

У інших змаганнях Олімпікс перемогли Марунс 2:1 та закріпилися на 1-му місці Вищої Дивізії Групи Червоні з відношення точок 13:1, а воріт 20:8. Кікерс перемогли Швабен 3:1 і загрожують нашим Левам відібрати друге місце Вищої Дивізії Групи Червоні.

Юнаки: Леви — Швабен 1:2

Футбольна дружина юнаків Левів (15 - 18 річні) програла 1:2 до юнаків Швабен, виступивши лише з 10-ма змагунами. Одинокі ворота стрілив Євген Карпа.

Перша Дивізія: Крила — Реал Ф. К. 1:2

Сумівські Крила із осередку ім. Павлушкова програли треті змагання весняного сезону проти німецької дружини Реал Ф. К. з рахунком 1:2. Рекорд СК Крила є такий 5 змагань: 3 поразки, один реміс і одна перемога, з відношенням точок 3:7, а воріт 8:11.

Петро Головатий

ТАРЗАН, Ч. 6777. Наомі виявляє почування генерала Їтса

Ти, Наомі, є благословенням для кожного мужчини, але я не можу обіцяти, що клініка у джунґлії, яку я хочу створити з допомогою від генерала Їтса, буде приємним місцем... для тебе!

Генерал Їтс пробував відмовити мене від залишення летунської бази, але він знав, що коли відмовить дати мені відпустку, то я зречуся свого старшинського ступня. Я — вперта жінка, коли знайшла мужчину, якого прагну... Якщо...

Якщо щось стоїть тобі на перешкоді, щоб сказати мені, що любиш мене, то я буду терпеливою. Найкращі подружжя не ті, що їх знайшли мужчини, але ті, що їх склали жінки — жінки, які вишукують мужчин, яких хочуть здобути!